

דברי חכפר

הנרות הללו שאנו מדליקים,
אינם על הניסים ואינם על הנפלאות.
הנרות הללו שאנו מדליקים,
אינם כדי להפעים ולהאדיר את מה שהיה בימים ההם.
הנרות האלה שאנו מדליקים,
כולם לכבודם של החטופות והחטופים בני כל הגילים ומכל המגדרים.
הנרות הללו נועדו להזכיר לכולנו
שעד אשר כל החטופים לא יחזרו, לא יהיה כאן אור.
הנרות הללו שאנו מדליקים השבוע,
כולם לכבודם של אלה שעדיין בחשכה
וזקוקים לאור גדול.

גיליון מס. 2803 * ג' טבת תשפ"ד * 15 דצמבר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

על הדרך / הפינה של דודו

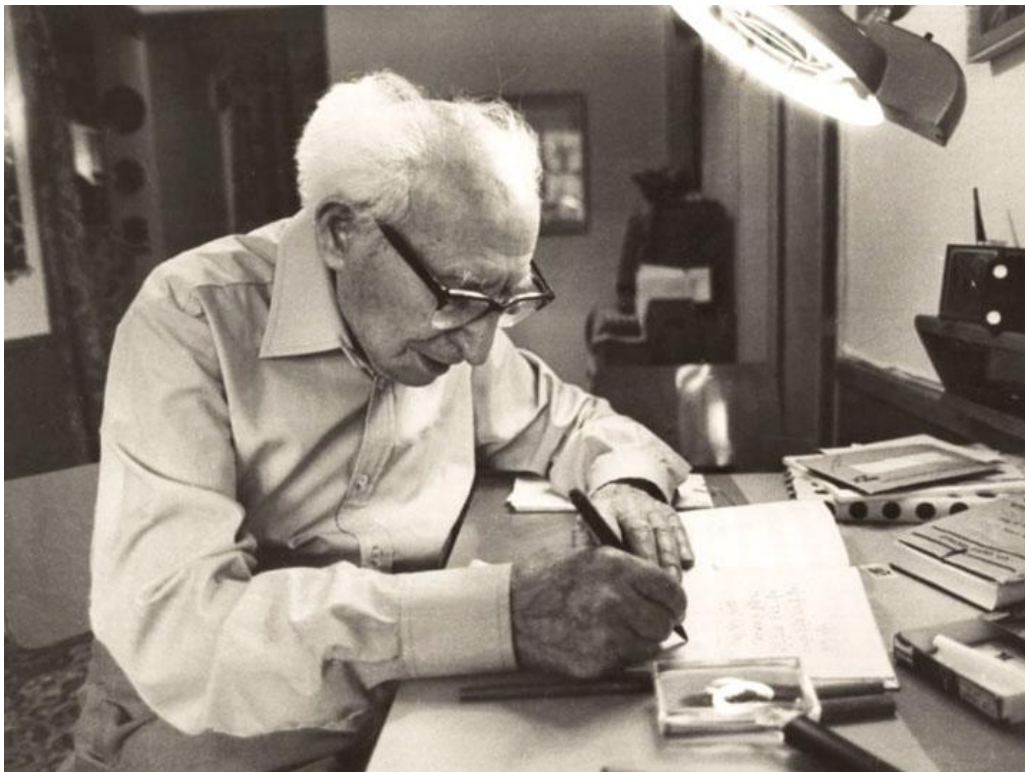

חנוכה | נר ראשון | הדוד לוי

1. חנוכה מזכיר לי תמיד את האיש קטן הקומה שהיה דוד של איתן ירון, בעיקר בעקבות העובדה שהיה אחיה של אימו עתליה, ושקראו לו לוי קיפניס, שחיבר שירים לילדים כמספר הכוכבים ברום (תמיד חשבתי שיש לו שם משפחה בתור שם פרטי בגלל שהוא משורר כל כך גדול).

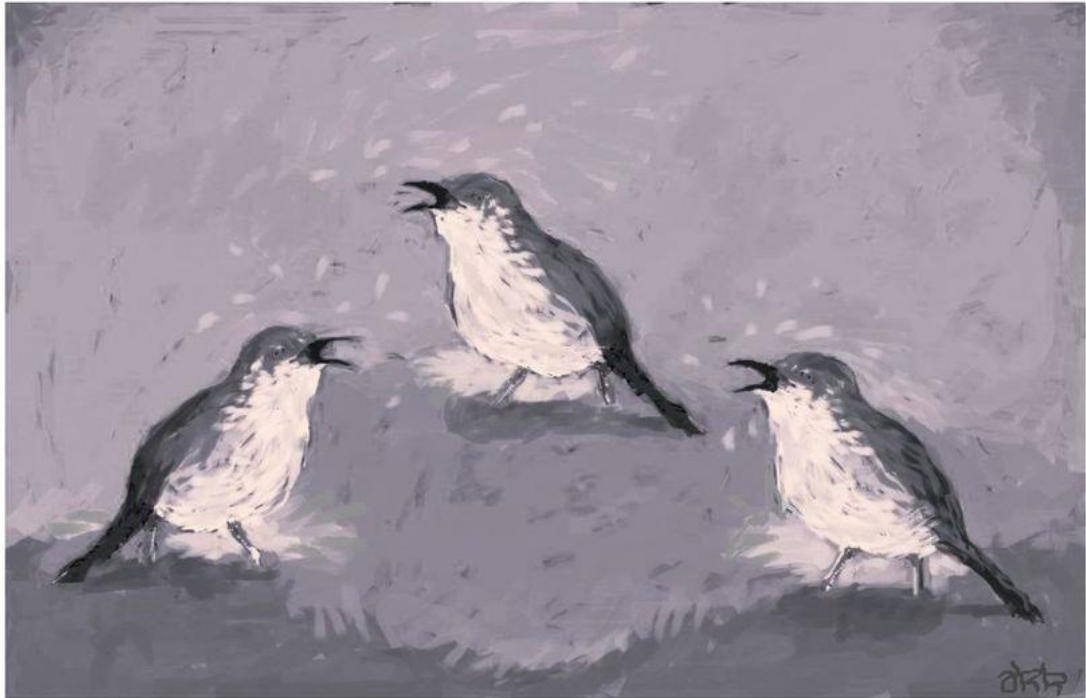
2. מעת לעת היה מגיע בחנוכה לביקור בגן, איש קטן קומה וחביב שנורא התרגשתי תמיד לגלות את כפות ידיו הזעירות, ואנחנו היינו שרים לכבודו "מי זה הדליק נרות דקים..." ו"חנוכה חנוכה חג יפה כל כך..." וכשהייתי מזייף מרוב התרגשות, עטיה הגננת הייתה מאיימת עלי שבשנה הבאה כשהדוד לוי יבוא לבקר בחנוכה היא תרחיק אותי מהמקהלה. והיא אף פעם, אפילו לא פעם אחת, לא מימשה את האיום הנורא.

3. בצילום, הדוד לוי כותב עוד שיר לילדים

נר שני | כשהתותחים רועמים

כְּשֶׁהַתּוֹתִיחִים רוֹעֵמִים
הַמוֹזוֹת סוֹתְמוֹת
וְרִק צְפוֹרֵי הַחֲצֵר
הַקְטָנוֹת בָּזוֹת
לְמַלְחָמָה
וְשָׂרוֹת בְּגָשָׁם

נר שלישי | מאי חנוכה

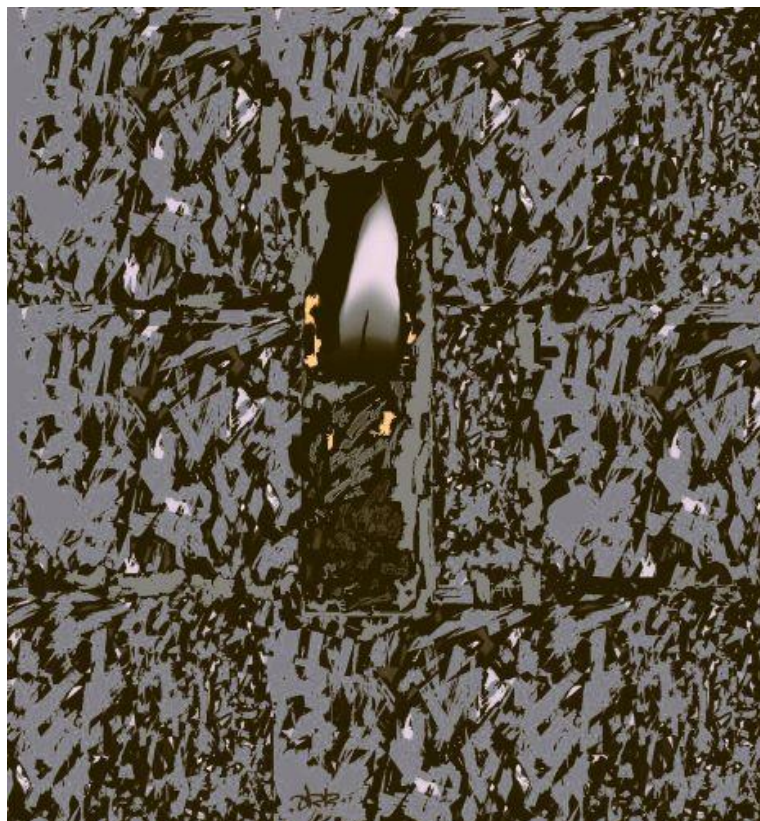
1. מאי חנוכה- ששנו רבנן: "בכ"ה בכסלו מונים שמונת ימי החנוכה שאין להספיד ולהתענות בהם. שכשנכנסו יוונים להיכל, טימאו כל השמנים שבהיכל. וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחד. נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים. לשנה אחרת קבעום ועשאוּם ימים טובים בהלל והודאה". (שבת כא ע"ב)

2. במסכת שבת מוזכר שחז"ל קבעו לחוג את הניצחון ב"שנה אחרת". ונשאלת שאלה גדולה - למה בעצם דחו חז"ל את חגיגות הניצחון לשנה אחרת. הרי מה טבעי יותר מלחוג את הניצחון כאשר הדם עוד לא יבש על כלי המלחמה.

3. ישנם כמה הסברים לדחייה הנ"ל, אך יותר מכולם חביב עלי הסברו של ר' ישראל מטשורטקוב: "על קביעת חנוכה נאמר 'לשנה אחרת קבעום ועשאוּם ימים טובים'. מדוע חיכו חכמי ישראל עד 'לשנה אחרת' ולא קבעו את החג מיד עם התרחש הנס. אלא שידעו החכמים, כי החיזיון אשר יתגלה אחר כל מלחמה היא רציחה ואכזריות, ומידות אלו יתרשמו עמוק בנפשם ויביאו להשחתת המידות והמוסר. אפילו הישר באדם יתלבש אכזריות ולא ייסוג אחור מכל נבלה. ומנהיגי ישראל שבאותו דור חששו שמא המידות הרעות הנובעות מהמלחמה נקלטו גם אצל הישראלים. לכן לא רצו לקבוע יום טוב לזכר הניצחון. כי ניצחון כזה מוטב שיישכח מהר, כי תוצאותיו קשות ורעות ועלולות לגרום לנפילה מוסרית. אבל לאחר עבור זמן נוכחו לדעת שהיהודים במידותיהם הטובות עומדים ויודעים אשר שקר הסוס לתשועה וברוב חילו לא נמלטו... אז עמדו וקבעום יום טוב."

4. פך השמן הוא היהדות האחרת. זאת שנמחתה באירופה באש הכבשנים. זאת שהיום נחבאת מתחת לערמת השרירים שיהדות בריונית/לאומנית ערמה עליה.

יהדות פך השמן ההיא הייתה הומנית ואוהבת אדם. "יהדות של חולשה" כפי שמכנים אותה חבורת הבריונים שקובעת היום מהי יהדות. יהדות לאומנית ששרירה עצמו כל כך, עד שדיכאו עד עפר את השריר החזק ביותר שקיים את העם היהודי במשך אלפי שנים, שריר הזיכרון. דיכאו אותו כל כך עד כי גרמו לנו לשכוח את שאנו מצווים לזכור יותר מכל - כי גרים היינו בארץ מצרים.

נר רביעי

נר רביעי של חנוכה. חורף. הימים מחשיכים מוקדם וקר. חושך הוא מצב המתקיים בהיעדר אור. ולא כל כך מורגש וגם לא מנחם שהלילות מעכשיו ילכו ויתקצרו. אולי בגלל שהחושך אצלנו לא בדיוק קשור לעניינים של יום ולילה. ויש ימים שבהם גם היום הוא חשוך למרות שהשמש מאירה בו. בעיקר כאשר המלחמה ומוראותיה מעיקה גם כשיש אור.

וכאשר כלו כל הקיצים, אין לנו מי שיאיר לנו את החשיכה המתגברת מלבדו. מלבד חנוך לוין מנוחתו עדן כמובן.

יהי אור / חנוך לוין

בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום ורוח אלוהים מרחפת על פני המים. ויאמר אלוהים: "יהי אור!" ויהי חושך. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום, ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד. ויקום אלוהים ביום השני ויאמר: "יהי אור!" ויהי חושך. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום. ויהי ערב ויהי בוקר, יום שני. ויקום אלוהים ביום השלישי ויאמר: "פעם שלישית ואחרונה- יהי אור!" ויהי חושך. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום. ויהי ערב ויהי בוקר, יום שלישי. וישתוק אלוהים ביום הרביעי וביום החמישי. וביום השישי, ויקום אלוהים ויצעק צעקה גדולה: "או שאני אלוהים או שאני לא אלוהים-יהי אור, לעזאזל!". וידלק אור קטן בחלון אחד הבתים ואיש בפיג'מה מציץ בעדו החוצה ושואל: "מי זה פה צועק שהוא אלוהים בשתיים עשרה בלילה?". חג אורים שמח שיהיה

נר חמישי – טיול של בוקר בטרם זריחה

הבקר בשעה 6:15 כאשר יצאתי להליכת הבקר היה חשוך וקר. ונדמה היה שהעלטה הכבדה והצוננת נמצאת כאן כדי להשאר לתמיד. הלכתי וחלקתי את חרדת הקיזים יחד עם החיות הקטנות שהתפוצו בחשך מאימת הדורסים הגדולים שאורבים שם תמיד לכלנו.

ועל אף כל מאמצי שלא לא יכלתי שלא לחשב על נשות קבוץ בארי וחבריו אשר נטבחו ונדרסו ועל הילדים שענו ומתו מות קשה. ועל הבתים השרופים שנותרו לעמד שותקים וחבולים. ונעשה לי רע מאוד עד שאי אפשר היה לי שלא להזכר בגורלו של איזב.

ואז בסביבות השעה 6:30 בקע מן החשכה קולו הנחוש של התרנגול הערבי ממשק הילדים. והשמש עלתה יפה וכתמה מעל לקצרין שנמצאת בעברו השני של הירדן. ואני הייתי אסיר תודה כל כך על שעלתה השמש עד שאמרתי ברוך אתה, תהיה אשר תהיה, אשר נתן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה והמשכתי ללכת בכביש המערקת שסבב את בתי הקבוץ המתעוררים והפך להיות עכשו טבעת נחושה של אור.

• גל מאיר אייזנקוט ז"ל

האבל הפרטי התערבב השבוע עם האבל הכללי. לכאורה, עוד חלל אחרי למעלה ממאה חללי צה"ל. כל אחד מהם יקר לכולנו. כל אחד כואב לכולנו. ועם זאת היו עוד מרכיבים באבל הזה. נתחיל באמירתו של האב, השר גדי אייזנקוט, לפני נפילת בנו, שהוא מקבל החלטות בממשלה כאילו נכדתו בין החטופים וכאילו בנו נלחם בעזה. כאשר הוא אמר זאת, בנו עדיין היה לוחם בעזה והיה בין החיים. כמה ימים אחר כך נהרג גל מאיר, וכמה ימים אחר כך הודיעה התקשורת שנפילתו קרתה בעת ניסיון לחלץ חטופים, ושבסופו של דבר הם חילצו גופות ולא חטופים חיים. תחושת הכאב הנורא מפנה מקום לרגשות מעורבים: שני המתים זכו להיות מובאים לקבר ישראל בישראל.

הטרגדיה הועצמה, כאשר כעבור יומיים נפל בן דודו של גל מאיר, גם שוא נקרא מאיר על שם אותו הסבא. שני מאירים נפלו בחג החנוכה ולא יאירו עוד.

(ויש אחד ששמו יאיר, כלומר הוא הבטחה להארה בעתיד, והוא חי מאד, ואפילו קבל באותו השבוע דרכון דיפלומטי).

הלב נשבר.

• כובעים לחיילי צה"ל

קבוצת הסורגות (והסורג) מייצרת במרץ כובעים לחיילים (וכבר יש גם התחלה של המבצע הבא, מבצע לימי שלום: כובעים לפגים בפגיה של המרכז הרפואי זיו)

החבילה הגדולה ביותר נשלחה בשבוע שעבר על ידי דליה זלצברג לאסתר מאיילת השחר, אשר בכל יום ששי עולה לחיילים בגבול הצפון עם סירים מלאי כל טוב לארוחות השבת שלהם. הפעם היא הביאה גם כובעים וחמי-צוואר.

תוך זמן קצר קבלתי ווטסאפ בזו הלשון:

היי תמר בוקר אור. מה שלומך? מדבר יאיר חניה. קבלנו את הכובעים וחמי הצוואר מדליה. מעריכים המון.

אשמח אם תוכלי להודות בשמי לנשים.

שיהיה שבת שלום.

עניתי לו:

תודה יאיר, אעביר בשמחה לסורגות ולסורג. ואתם, שמרו על עצמכם גם כאשר אתם שומרים עלינו. האם אתם זקוקים לעוד כובעים?

שבת שלום וחג אורים שמח.

כאן עלי לציין ולהודות לצוות של לב הקיבוץ, ובעיקר למעיין, על אירוח פגישות הסורגים, ובעיקר על רכישת הצמר והמסרגות, הכל על חשבון כפר הנשיא.

בשבוע שעבר קבלתי גם שני קילו צמר שהועברו אלינו מעמותה שמקבלת תרומות מחו"ל. התנאי לקבלת הצמר הוא שנחזיר להם את הצמר סרוג לכובעים עד סוף דצמבר!

אם יש עוד סורגים או סורגות שמוכנים להתגייס למפעל נחמד זה, אנא צרו אתי קשר בהקדם. אנחנו נפגשים שלוש פעמים בשבוע בלב הקיבוץ לישיבה של סריגה, קפה וחברותא, ומשלימים בבית.

• חמישים שנה לפטירתו של דוד בן גוריון

צירוף התאריכים המעיק הזה: חמישים שנה למלחמת יום הכיפורים, חמישים שנה למותו של דוד בן גוריון וכמעט עשרה שבועות לשבת הארוכה, הוא כמובן מזמן הרבה הרהורים על מה שהיה, על מה שיכול היה להיות ועל מה שצריך היה להיות ולא היה. אל המנהיגות והחזון של דוד בן גוריון, למרות חולשותיו, אני מתגעגעת מאד. אבל בעיקר חשוב לי לצטט מתוך הדברים שספרה עליו הנכדנית שלו, רזיה בן גוריון מבית השיטה:

בצוואתו הוריש בן גוריון את כל רכושו למדינה. במילים שלו: **כל אשר לי – למדינת.**

ואני מוסיפה ציטוט מהשיר ההוא: "היכן יש עוד אנשים כמו האיש ההוא", בשעה שאנחנו כל כך זקוקים להם.

• חנוכה 2004 וחנוכה תשפ"ד

מי שעדיין לא ראה את הסרטון שנשלח בקבוצות הווטסאפ של הקיבוץ (פרגונים, חברות, ואולי עוד), על חגיגת החנוכה מלפני 19 שנים, שיעשה לעצמו טובה ויצפה בו בהזדמנות הקרובה. הנה הקישור ליוטיוב.

[HPX IL ST V2 H5 \(youtube.com\)](https://www.youtube.com/watch?v=HPXILSTV2H5)

הרבה תודה לאביטל שובל, אשר הפיקה את המופע הזה, ושדאגה לגייס את רותם איילון לעריכת הסרט.

הצפייה בסרטון ריגשה אותי ונתנה לי את החיוך והשמחה שכל כך חסרים בימים אלה.

תודה גם לכל האנשים הרבים שעמלו ופעלו על מנת שיהיו לנו שמונה ימי חג מופלאים. כמקובל אצלנו, אני חוששת לרשום שמות, כדי לא להשמיט מישהו בטעות, אבל, הרשו לי לציין במיוחד את ליאת חן, שהיא לא מהוותיקים, לא מגרעין ה' ולא מגרעין שרה דבולט וגרעין החתנים, והיא אפילו לא BBM, (מישהו כבר יסביר לליאת) אבל התברגה לאווירת כפר הנשיא ומפיקה לנו חגים נהדרים (היא לא לבד, נכון! ולכן הקדמתי ואמרתי מה שאמרתי, ובכל זאת: שאפו ענק לליאת).

@@

תודה רבה לדוד אלמן על התמונה

חנוכת הארכיון החדש

אנו שמחים להזמין את הציבור
לחנוכת הארכיון
 שתתקיים ביום רביעי הקרוב, 20.12.2023
 בשעה 16:30 ,
 בנוכחות "ילדי" משפחת עדר.
 כולן וכולם מוזמנים!
 ללא עזרתכם ותרומתכם לא היינו מגיעים עד הלום.

שירי מלחמת חרבות ברזל

עדי ליאון ז"ל השאיר מכתב מצמרר... ויואב אסיף (בעודו במילואים בעצמו)
החליט להפיק את זה ולשחרר לאוויר.

עכשיו תורי

מילים ולחן יואב אסיף

זה החינוך שנתנו לי הוריי.
בזה אני מאמין
שזה עלי
כל התינוקות, זקנים וגם נשים,
לא יהיו יותר לא חסרי אונים.

אין לנו ארץ אחרת
עכשיו תורי עליה להגן
אל מול חמאס והתופת
ינקום חייל אוהב של ישראל.

אני יוצא למלחמה הזאת, בידיעה שאני לא בטוח חוזר
אבל אני מאמין בלב שלם, במה שאני עושה.
עכשיו תורי
לאבא ואמא גם,
לחברים הטובים בעולם,
יש בי קצת מכל אחד גם כשאני שם.

אין לנו ארץ אחרת
ספרו לילד שעלי שואל
אל מול חמאס והתופת
ינקום חייל אוהב של ישראל
אני יוצא למלחמה הזאת, בידיעה שאני לא בטוח חוזר
אבל אני מאמין בלב שלם, במה שאני עושה.

עכשיו תורי
אבל אני מאמין בלב שלם.
אני יוצא למלחמה הזאת, בידיעה שאני לא בטוח חוזר
אבל אני מאמין בלב שלם, במה שאני עושה.
עכשיו תורי

15.12 אורטל אורן

טיל שפקה-אלון

דוד פלג

17.12 אודי אגם

דני קפלן

לוטם שמואל

18.12 פט בן זאב

מיכל אשחר

מוריה אלמן

19.12 תם גרשמן

בר כהן

הילה ויסבקר

20.12 אריה ניצן

בן הדר

21.12 ירון רז

ארלין פרימוסט

אלי ראובינוב

עמרי קישילינסקי

דניאל וויאט

נוגה חגולי

אנאס חמדס מייעץ לישראל:

(סרטון שקיבלתי בווטסאפ)

כיועץ זוגיות, אני מסתכל על ישראל ופלסטיין כאילו זה זוג- גבר ואישה שחיים ביחד באותו מקום ולא מסתדרים. קורה! אין זוג שלא מסוכסך.

בזוגיות הזאת – ישראל היא באופן מובהק הגבר - היא הגדולה והחזקה, היא החכמה וההגיונית, היא זאת שמביאה את הכסף, בטח שאני יכול להזדהות עם ישראל.

פלסטיין זה האישה – היא הקטנה והחלשה, היא כל הזמן בוכה ומתלוננת, רק אוגרת חומר ארטילרי נגדך, ואח"כ הולכת לבכות אצל האו"ם שלה.

לא במקרה מבחינת פלסטיין, ישראל אשמה בהכל... זה אישה.

ישראל ופלסטיין זה לא זוגיות רגילה, זה כמו... ג'וני דפ נגד אמבר הרד:

ישראל זה כמו הג'וני - הוא גבר נחמד, מנסה לעבוד בשקט. נכון, לפעמים קצת עולה לו היין של הקידוש לראש, והוא עושה שטויות, אבל הוא מנסה לא לחצות את הגבול.

פלסטיין זה כמו אמבר הרד – חולת נפש במאניה דיפרסיה. כל הזמן – או שהיא בוכה, או שהיא מחלקת בקלאווט. רק מקניטה את הג'וני שיתקוף אותה כי היא החביאה מצלמה בשידה של התחתונים, ואז הג'וני מבליג, הג'וני סופג, עד שמחרבנים לג'וני על המיטה ואז הג'וני נהיה פיראט!

ישראל - גבר שבגברים - שנים מכבדת את פלסטיין, אומרת לה – אני אתן לך הכל! הכל, רק לא נמל ושדה תעופה.

- אבל אני דווקא רוצה שדה תעופה!! למה לברלין יש 2 ולי אין בכלל???
- כי את לא ברלין!! איפה את ואיפה ברלין, עזה??? ברלין גבוהה ובלונדינית, לך יש שפם ושיעיים על הפרצוף. ברלין גם הייתה נותנת לי להכנס פעם ביום ככה בערב לשוק של הדגים. את כבר 7 שנים שום דבר – בונקר!! כל הצעה לגט שנותנים לה, היא מסרבת. אומר לה – למה?? נותן לך חצי.
- לאאאאאא, אני רוצה לקחת לך הכל!

זו אישה רעה!

וואלה, אומר לכם, אם הייתי שומע על הסכסוך הזה, כיועץ זוגיות, הייתי מייעץ לישראל לבעוט את עזה הזאת לאחת האחיות שלה שגרות קרוב ולנצל את המצב במזרח אירופה, כדי להביא במקומה אוקראינית!

עם ישראל חי *ואיווה עליך! (כל הכבוד)

